

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Ing. L. M.**, zastoupen JUDr. Pavlem Jařabáčem, advokátem se sídlem Ostrava 1, Puchmajerova 8, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem Ostrava, Na Jízdárně 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2007, č. j. 22 Ca 195/2005 - 57,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2007, č. j. 22 Ca 195/2005 - 57, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2005, č. j. 5333/110/2005 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl podle ust. § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), s odkazem na § 5, § 23 a § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro rok 2000 (dále jen „zákon o daních z příjmů“) odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 11. 6. 2003, č. j. 88953/03/388914/334, vydanému Finančním úřadem Ostrava I (dále jen „správce daně“), kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2000, ve výši 939 088 Kč.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou, který ji rozsudkem ze dne 16. 5. 2007, č. j. 22 Ca 195/2005 - 57, zamítl.

V odůvodnění svého rozsudku krajský soud konstatoval, že ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a ust. § 31 odst. 9 daňového řádu spočívala důkazní

povinnost k prokázání výdajů na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve výši 3 008 000 Kč, uvedených v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2000, na žalobci jakožto daňovém subjektu. Žalobce měl od zahájení daňové kontroly dne 4. 4. 2002 až do vydání napadeného rozhodnutí dne 25. 4. 2005 dostatečný časový prostor k tomu, aby vyhověl výzvám správce daně k prokázání a doložení jím tvrzených skutečností. Žalobce přesto svou důkazní povinnost nesplnil a rozporované údaje o nákladech na dosažení, zajištění a udržení příjmů neprokázal. Krajský soud shledal, že správce daně postupoval zcela v souladu s ust. § 23 zákona o dani z příjmů, když základ daně podle citovaného ustanovení upravil. Správce daně rovněž důvodně nevyhověl návrhu žalobce na výslech svědka Ing. V., když dospěl k závěru, že takový důkazní prostředek není způsobilý k prokázání skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti žalobce. Ani krajský soud nevyhověl návrhu žalobce, aby dokazování ohledně nákladů na dosažení, zajištění a udržení jeho příjmů v roce 2000 provedl na ústním jednáním prostřednictvím žalobcem nově navržených listinných důkazů a výsledkem tohoto svědka i dalších osob. Krajský soud poukázal na to, že takový postup by byl v rozporu s ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a připomněl, že správní soudnictví je založeno na kasačním principu. Proto soud při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu posledního stupně. Jedině tak může soud posoudit, zda správní orgán rozhodl vadně či nikoliv. Pokud by soud ve správním soudnictvím prováděl dokazování namísto správních orgánů ve správním řízení, nepřipustně by tím nahrazoval činnost orgánů státní správy a ve svých důsledcích by nepřipustně zasahoval do moci výkonné.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že jak žalovaný tak krajský soud vycházeli z nedostatečně a neúplně zjištěného skutkového stavu a že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Poukazuje zejména na to, že žalovaný ani krajský soud nevzali v úvahu to, že již v průběhu roku 2004 předložil stěžovatel v rámci odvolacího řízení před žalovaným celou řadu důkazních materiálů, a to smluv o postoupení pohledávek a písemných započtení, které osvědčují jeho oprávnění uplatnit ve zdaňovacím období roku 2000 nákladové položky ve formě odpisu pohledávek. Stěžovatel žalovanému i krajskému soudu vytýká, že předložené důkazní materiály posoudili pouze okleštěně a jen jejich část. Zrekapituloval přitom obsah předložených důkazních materiálů, přičemž uvedl, u kterých z nich došlo alespoň k dílčímu ověření (jejichž výsledky však stejně nebyly žalovaným zohledněny), a které z nich žalovaný zcela ignoroval. Za opomenutý důkaz považuje stěžovatel taktéž neprovedení navrženého důkazu výsledkem svědka Ing. V. Neprovedení listinných důkazů a výslechu navrženého svědka pociťuje stěžovatel jako porušení jeho práva na spravedlivý a nestranný proces a je toho názoru, že dokazování nebylo zákonným způsobem zaměřeno na zjištění objektivního skutkového stavu ve věci jeho výnosů a nákladů ve zdaňovacím období roku 2000. Dále stěžovatel poukazuje na ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., které zakládá nejen pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu na principech plné jurisdikce. Přitom soud zvaží rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu. Daňový subjekt nese důkazní břemeno,

jehož neunesení jde k jeho tíži; to však není případ stěžovatele. V roce 2001 mu byla odcizena účetní dokumentace za rok 2000, tudíž nebyl (nezaviněně) schopen doložit sporné nákladové položky. Teprve v roce 2004 se mu podařilo předložit správci daně alespoň část listinných důkazů, kterou se mu podařilo nashromáždit, a současně navrhl výslech Ing. V., který za odcizením účetních dokladů stěžovatele stojí. Z odůvodnění rozsudku není vůbec zřejmé, zda stěžovatel předložil pouze nové důkazy, či zda šlo o žádost o provedení důkazů již dříve předložených v odvolacím řízení před žalovaným. Krajský soud se podrobným rozбором důkazních materiálů vůbec nezabýval, proto je jeho rozsudek v příslušné části nepřezkoumatelný a nekonkrétní. Stěžovatel zde upozornil na zásadu volného hodnocení důkazů, která nespočívá na ryze subjektivním základě, ale naopak úvahu o provedení či neprovedení důkazů a jejich hodnocení musí soud navázat na to, co je pro rozhodnutí ve věci relevantní z hlediska hmotně právních předpisů. Takovou aplikaci práva však napadený rozsudek krajského soudu neobsahuje a neobsahuje ani úvahu, jak se s předloženým důkazním materiálem vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Povinností krajského soudu bylo přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek, tj. včetně toho, jak se žalovaný vypořádal s předloženými důkazními materiály; této povinnosti krajský soud nedostál.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že většina námitek stěžovatele uplatněných v kasační stížnosti nebyla součástí odvolání. Námitky stěžovatele žalovaný a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Správce daně, dle jeho názoru, postupoval zcela v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a ust. § 31 odst. 9 daňového řádu. Žalovaný uvádí, že s předloženými důkazními materiály se vypořádal mimo jiné v rámci odpovědí na výzvy k součinnosti v souladu s ust. § 34 daňového řádu. Ze stěžovatelem předložených dokladů a z dokladů opatřených správcem daně nebylo možno učinit závěr, který by ovlivnil výši dodatečně vyměřené daně za zdaňovací období roku 2000, neboť předložené doklady se týkaly jiného zdaňovacího období. S námitkou stěžovatele, že nebyl vyslechnut navržený svědek, se žalovaný vypořádal již v řízení o odvolání, když svědka odmítl vyslechnout a řádně svůj postup odůvodnil. Důkaz výslechem svědka nebyl proveden, jelikož stěžovatel neprokázal v odvolacím řízení, jak by mohla svědecká výpověď souviset s chybějícími doklady nebo s uplatněnými náklady. Zejména bylo zjištěno, že ve věci vyšetřování odcizení firemní dokumentace stěžovatele se nepodařilo Policii České republiky zjistit skutečnosti, které by opravňovaly zahájení trestního stíhání vůči konkrétní osobě. Žalovaný považuje stěžovatelův postup v rámci kasační stížnosti (navrhování výslechu svědků) za nesprávný a je toho názoru, že je nutno vycházet ze skutkového stavu, který tu byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ust. § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnosti je především namítána nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, pokud jde o stěžovatelem rozporovaný závěr žalovaného, dle kterého neunesl v rámci daňového řízení své důkazní břemeno; za nepřezkoumatelný považuje stěžovatel též postoj soudu k důkazům navrženým v rámci soudního řízení. Stěžovatel tedy namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů; vymezení těchto

případů je Nejvyšším správním soudem bohatě judikováno, zmínit lze např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS), ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 (publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS), či rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 (dostupný na www.nssoud.cz). Obecně lze říci, že rozsudek krajského soudu by byl nepřezkoumatelný, pokud by z něj nebylo seznatelné, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěrů o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uplatněnou v žalobě, jaké skutečnosti vzal za podklad při zjišťování skutkového stavu věci a konečně proč takto zjištěný skutkový stav subsumoval pod konkrétní právní normu. Soud se s argumentací uplatněnou v žalobě nemůže vypořádat pouze tak, že ji bez dalšího jako nesprávnou odmítne, lež musí uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá. V projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozsudek krajského soudu byl touto vadou zatížen. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých důvodů považoval skutková východiska o něž se opírá rozhodnutí žalovaného za dostatečná; uvedl též, proč stěžovatelem navrhované důkazy sám neprovedl. Bez ohledu na to, zda závěry, k nimž v této souvislosti došel jsou správné (o tom bude pojednáno dále) lze tedy k této stížní námitce uzavřít, že krajský soud se s žalobní argumentací vypořádal dostatečným a srozumitelným způsobem a jeho rozhodnutí tedy není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval argumentací stěžovatele namítající existenci kasačních důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (soudem nesprávně aprobevaný nedostatečně zjištěný skutkový stav v řízení před daňovými orgány) a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (procesní vada v řízení před krajským soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). Výše popsanou stížní argumentaci k těmto kasačním bodům lze shrnout tak, že jde v zásadě o posouzení dostatečnosti skutkových zjištění v daňovém řízení, jakož i zhodnocení, zda skutkový stav zjištěný daňovými orgány mohl a měl být doplněn v řízení před krajským soudem.

Pro posouzení důvodnosti těchto námitek je především nutno stručně zrekapitulovat dosud provedené dokazování. V průběhu daňového řízení (tedy v rámci daňové kontroly a v odvolacím řízení před žalovaným) měl stěžovatel dostatek prostoru k prokázání skutečností, které správce daně (potažmo žalovaný) považovali za sporné; stěžovatel byl k předložení či označení důkazních prostředků na podporu svých tvrzení opakovaně vyzýván, přičemž z jednotlivých výzev je zřejmé, že mu okruh sporných skutečností byl znám. Jediné doklady, které stěžovatel daňovým orgánům doložil, byly dva seznamy smluvních ujednání s blíže specifikovanými subjekty, včetně neautorizovaných fotokopií těchto dokladů (podání učiněná u žalovaného dne 22. 6. 2004 a 28. 6. 2004, tedy více jak dva roky od zahájení daňové kontroly a více jak jeden rok od jejího ukončení) a dále část účetního deníku za zdaňovací období roku 2002 (první a poslední list), doručená správci daně dne 19. 8. 2004. Tyto listiny jsou založeny na č. l. 60, 61 a 72 správního spisu. Na základě listin prvně zmiňovaných správce daně oslovil některé ze společností, které měly být kontrahenty jednotlivých smluv, s žádostí o předložení originálů těchto listin, spolu s případnými přílohami (č. l. 62 - 71 správního spisu). Zde je nutno upozornit, že osloveny nebyly všechny subjekty figurující na listinách předložených stěžovatelem (konkrétně obec Holčíkovice, Pozemní stavitelství Ostrava, s. p. v likvidaci a DREVONA, š. p. v likvidácii), přičemž z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není seznatelné, proč tak

správce daně neučinil. Ve vztahu ke všem stěžovatelem předloženým důkazním prostředkům nicméně žalovaný uzavřel, že „z odvolatelem předložených dokladů, stejně tak z dokladů opatřených správcem daně v souvislosti s § 34 odst. 4 ZSDP o součinnosti v daňovém řízení nelze učinit závěr, který by ovlivnil výši dodatečně vyměřené daně za rok 2000 (...) neboť předložené doklady se týkají jiného, než kontrolovaného zdaňovacího období“. V následně podané žalobě stěžovatel namítl, že v daňovém řízení nebyly provedeny důkazy osvědčující oprávněnost jím uplatněných nákladových položek k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2000, přičemž výslovně poukázal na neprovedený výslech Ing. V. (zde stěžovatel navrhl, aby výslech byl proveden soudem); stěžovatel též avizoval, že předloží další písemné doklady, které by měly být krajským soudem taktéž provedeny. Na nařízeném jednání dne 16. 5. 2007 stěžovatel předložil soudu celkem pět souborů listin. Prvním je účetní deník za zdaňovací období roku 2000, obsahující celkem 691 na sebe navazujících položek. Další čtyři soubory jsou tvořeny daňovými přiznáními stěžovatele k dani z přidané hodnoty za jednotlivá čtvrtletí roku 2000, doprovázená řadou dalších listinných podkladů. Krajský soud všechny navrhované důkazy odmítl provést s tím, že takovému postupu brání ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.

K uvedenému je především nutno uvést, že odmítl-li krajský soud provedení stěžovatelem navrhovaných důkazů s odkazem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., jde o postup nesprávný. Z tohoto ustanovení vyplývá, že *při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Z pohledu dokazování tedy toto ustanovení vylučuje pouze provádění těch důkazů, které by se vztahovaly ke skutečnostem, které nastaly až poté, kdy ve věci bylo vydáno konečné správní rozhodnutí. S odkazem na toto ustanovení tedy nelze odmítnout provedení důkazů, které sice dokud nebyly provedeny, avšak mají osvědčit skutkový stav, který tu byl v době rozhodování odvolacího správního orgánu. Opačný výklad by fakticky vedl k obsoletnosti ustanovení § 77 s. ř. s., upravujícího dokazování před soudem. Dle odstavce druhého tohoto ustanovení *v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak*. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce se v rámci řízení před krajským soudem může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Sluší v této souvislosti zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 33/2006 – 99 (publikovaný pod č. 1275/2007 Sb. NSS) dle kterého „ustanovení § 77 odst. 2 věty první s. ř. s. je faktickou transpozicí požadavku tzv. ‘plné jurisdikce’ coby atributu práva na spravedlivý proces. Soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám. V případech, kdy soud přistoupí k vlastnímu dokazování, tedy opakuje důkazy provedené již předtím správním orgánem, nebo provede důkazy jím dosud neprovedené, hodnotí provedené důkazy jednotlivě i v souhrnu tak, aby došlo k jejich vzájemnému skloubení a provázání s důkazy provedenými a zhodnocenými správním orgánem a soud a nadále vychází ze skutkového a právního stavu takto

zjištěného, ovšem ve vztahu ke správnímu orgánu s důsledky předvídanými v § 78 odst. 5 a 6 s. ř. s. Kromě uvedeného pochopitelně platí, že rozhodnutí, které z navržených důkazů provede a které nikoli, je výlučně na úvaze soudu (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezabavuje povinnosti takový postup odůvodnit (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS).

Z uvedeného je tedy zřejmé, že krajský soud byl oprávněn provedení navržených důkazů odmítnout, nemohl tak však učinit s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s. Jde tedy z jeho strany mimo jakoukoli pochybnost o procesní pochybení a zbývá tak posoudit, zda jde o pochybení natolik závažné, aby vyvolalo nezákonnost následně vydaného rozsudku [§103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Z obsahu stěžovatelem předložených listin je především zřejmé, že nejde o listiny pro potřeby dokazování zjevně irelevantní, tedy listiny, které by již *prima vista* nemohly mít pro zjištění skutkového stavu věci žádný význam. Pouze v případě listin zjevně irelevantních by mohla být překlenuta absence jinak nutné věcné úvahy soudu, proč tyto listiny považuje pro potřeby dokazování za nadbytečné; tato úvaha zde – s ohledem na (chybný) ryze procesní důvod odmítnutí dokazování – chybí. Dále nejde o důkazní prostředky, které by byly (odpovídajícím způsobem) osvědčeny jako důkaz již dříve v daňovém řízení, popř. důkazní prostředky správním orgánem takto neosvědčené, s odůvodněním takového postupu. Pokud by totiž krajský soud postup daňových orgánů v případě těchto důkazních prostředků označil na jiném místě za správný (a tento závěr řádně odůvodnil), samotná skutečnost, že jejich provedení v řízení soudním nesprávně odmítl s odkazem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., by na zákonnost přezkoumávaného rozsudku nemohla mít vliv. Na tomto místě sluší poznamenat, že jedinou výjimkou je stěžovatelem navrhovaná svědecká výpověď Ing. V., kde krajský soud v odůvodnění rozsudku vyložil, proč, ve shodě s žalovaným, považuje provedení tohoto důkazu za zcela nadbytečné. Dle názoru Nejvyššího správního soudu by předmětné pochybení soudu první instance nemělo vliv na zákonnost jeho rozsudku též tehdy, pokud by stěžovatel navrhoval provedení důkazů, které mohly být již provedeny v rámci správního řízení, avšak stěžovatel jejich provedení nenavrhoval, a to přesto, že mu v takovém postupu nic nebránilo a nešlo přitom o důkazní prostředky, jejichž význam pro projednávanou věc (při respektování principu *vigilantibus iura*) měl a mohl rozumně předpokládat. Současně by se muselo jednat o dokazování natolik rozsáhlé, že by jeho provedením fakticky došlo k přenesení těžiště dokazování ze správního orgánu na soud (k tomu srov. již zmiňovaný rozsudek publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS). Posouzení, zda v případě stěžovatelem navržených důkazů jde o popsání případ svévolně neuplatněného důkazního prostředku v rámci správního řízení, jehož provedení před soudem by atakovalo kasační povahu soudního řízení, je však opět primárně věcí krajského soudu. Pokud se krajský soud (buď i v jiné souvislosti a na jiném místě rozsudku) těmito otázkami vůbec nezabýval, nemůže být tato úvaha nahrazena úvahou Nejvyššího správního soudu. Z odůvodnění napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že krajský soud se tímto aspektem věci vůbec nezabýval.

S ohledem na shora uvedené lze tedy konstatovat, že výhrady stěžovatele ke způsobu, jakým krajský soud přistoupil k jeho důkazním návrhům, jsou z větší části oprávněné. Stěžovatelem předložený účetní deník (z něhož bylo v rámci daňového řízení předloženo toliko torzo) a čtyři složky listin, uvozené vždy daňovými přiznáními k dani

z přidané hodnoty, lze považovat za důkazní prostředky, u nichž nelze bez dalšího vyloučit jejich použitelnost pro potřeby dokazování, ať již v řízení daňovém, kde (jak již bylo opakovaně uvedeno) uplatněny nebyly, či v řízení soudním. Vlastní posouzení, zda tyto listiny skutečně obsahují pro potřeby zjištění skutkového stavu věci relevantní skutečnosti, stejně jako zjištění důvodů, proč nebyly předloženy stěžovatelem již v rámci daňového řízení (tedy zda nejde o výše již nastíněný případ svévolného přesouvání provádění dokazování zásadního významu na soud), však musí být v první řadě předmětem posouzení krajského soudu. Teprve na základě tohoto zhodnocení bude možné uvážit, zda mají být (z důvodů výše uvedených) tyto důkazní návrhy odmítnuty či nikoli; v posledně zmiňovaném případě může krajský soud tyto důkazy provést sám, popř. (jednalo-li by se o dokazování rozsáhlejší) by bylo na místě rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení za účelem doplnění dokazování. Jak však již bylo uvedeno, toto hodnocení a následný postup je plně v kompetenci krajského soudu a zdejší soud v rámci řízení o kasační stížnosti není oprávněn jeho postup jakkoli předjímat.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud naznal, že pochybení krajského soudu, který bez dalšího odmítl provést některé ze stěžovatelem navrhovaných důkazů, je závažnou procesní vadou, která je způsobilá vyvolat nezákonnost vydaného rozsudku. Je tedy naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu